

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ต้องการรับรู้ถึงสภาพปัญหาชีวิตในอดีต พลวัตการเปลี่ยนแปลงของชีวิต ระบบความสัมพันธ์ภายในและภายนอกของกลุ่ม รวมถึงสภาพปัญหา วิธีการแก้ไขปัญหา และการได้รับความช่วยเหลือ ทั้งจากภาครัฐ องค์กรเอกชน และภาคเอกชน ที่มีต่อกลุ่ม "สาวคาราโอเกะ" และสุดท้ายที่ขาดไม่ได้ก็คือความคิดและความรู้สึกจากบุคคลรอบข้าง โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างจากบรรดาหญิงสาวที่ประกอบอาชีพเป็น "สาวคาราโอเกะ" หรือ "เด็กดริง" ประมาณ 10 ราย ที่ปัจจุบันยังคงยึดอาชีพนี้เพื่อหารายได้ในร้านคาราโอเกะย่านชานเมืองกรุงเทพมหานครและบริเวณจังหวัดนนทบุรี

ผลการศึกษาพบว่า บรรดาสาวคาราโอเกะมีวิถีชีวิตที่คล้ายคลึงกัน คือ ครอบครัวประกอบอาชีพในภาคเกษตรที่ต้องพึ่งพาสภาพทางธรรมชาติ ทำให้มีรายได้ไม่แน่นอน รายได้ไม่พอกับรายจ่าย สภาพะหนี้สินของครอบครัวจึงเกิดขึ้นตามมา เด็กหญิงจึงต้องถูกออกจากโรงเรียนมาช่วยครอบครัวทำงาน เนื่องจากไม่มีเงินที่จะส่งเสียค่าเทอมได้อีกต่อไป การมุ่งหน้าเข้ามาหางานทำในเมืองจึงเกิดขึ้น ด้วยระดับการศึกษาของพวกเธออยู่ในระดับต่ำหรือค่อนข้างต่ำ เธอจึงเป็นได้เพียงสาวโรงงาน รับจ้างขายของ หรือเป็นเด็กเสิร์ฟตามร้านอาหารเป็นส่วนใหญ่

ก้าวเข้าสู่อาชีพสาวคาราโอเกะมีปัจจัยหรือสาเหตุของที่หนีไม่พ้นจากสาเหตุหลักๆที่เป็นสภาพปัญหา รากเหง้าของสังคมไทย นั่นคือ ปัญหาความยากจนของครอบครัว ปัญหาของระบบความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ต้องหย่าร้างและแยกทางกัน ทำให้มีภาระการเลี้ยงดูบุตรตกอยู่กับตน หรือปัญหาการหย่าร้างแตกแยกของพ่อแม่ที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกทำให้เกิดความรู้สึกขาดความอบอุ่นในชีวิต ผนวกกับเมื่อก้าวเข้าสู่การเป็นแรงงานรับจ้าง พวกเธอต้องเผชิญกับชะตากรรมซ้ำสอง ประสพกับปัญหาถูกลดค่าจ้าง หรือซ้ำร้ายกว่านั้นก็ถูกเลิกจ้าง บางคนมีความรู้สึกว่างานที่ทำอยู่นั้นเป็นงานหนักแต่ได้เงินน้อยก็ตัดสินใจลาออกจากงานที่ทำอยู่เพื่อหาอาชีพใหม่ที่สบายกว่าหรือสามารถหารายได้ที่ดีกว่า แต่ด้วยมีระดับการศึกษาต่ำจึงส่งผลให้การหาอาชีพใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย ประกอบกับเด็กหญิงที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นบางคนมีรูปร่างได้สัดส่วนและมีใบหน้าสวย การถูกชักชวนให้ประกอบอาชีพทำงานร้านคาราโอเกะจึงเกิดขึ้นได้เสมอๆ ทั้งจากผู้ที่อยู่ในวงการคาราโอเกะและเพื่อนๆ หรือญาติที่ประกอบอาชีพนี้ โดยให้เหตุผลและข้อเสนอที่น่าสนใจว่า "งานสบาย รายได้สูง "

ต่อเมื่อเข้ามาทำงานอาชีพนี้ สาวคาราโอเกะจึงรู้ถึงความจริงว่า รายได้ที่ได้รับในแต่ละเดือนอาจไม่มากดังที่เข้าใจ เพราะพวกเธอต้องถูกกดขี่และถูกขูดรีดจากเจ้าของร้าน ภายใต้ข้อกำหนดหรือข้อห้าม เช่น การทำชั่วโมง (ค่าดริง) ได้ไม่ครบตามเป้า การขี้งานสาย และการขาดงาน เป็นต้น ซึ่งเมื่อใดที่ละเมิดข้อกำหนดหรือข้อห้าม การหักเงินก็จะเกิดขึ้น ส่งผลให้รายได้ลดลง

เมื่อถามถึงสวัสดิการที่ได้รับ พบว่า ทางร้านไม่ได้ให้สวัสดิการเลย ไม่ว่าจะประกันสังคมให้ การช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลและค่ายา หรือการจัดหาที่พักหรือห้องพักใกล้ที่ทำงาน สาวคาราโอเกะทุกคนต้องการให้ทางเจ้าของร้านมี ด้วยเหตุผลของการช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย แต่ในที่สุดก็ต้องยอมรับ (อย่างจำนน) เนื่องจากพวกเขาขาดอำนาจต่อรอง ไม่สามารถเกิดการรวมกลุ่มที่จะสามารถนำไปสู่กระบวนการเรียกร้องและ

ต่อรงได้ เมื่อใดก็ตามที่พนักงานคนใดคนหนึ่งเรียกร้องต่อนายจ้าง (เจ้าของร้าน) นั่นก็หมายถึงอนาคต
สำหรับการทำงานที่นี้อาจร้ายแรงจนต้องถูกไล่ออกจากงาน โดยไม่มีองค์กรหรือหน่วยงานใดยื่นมือเข้ามาช่วย
เหลือพวกเธอเลย

ด้านความรู้สึกต่ออาชีพ สาวคาราโอเกะมีความรู้สึกกลัว กลัวสภาพสังคมรอบข้างจะดูถูก ไม่ยอมรับ
ทั้งจากความคิดและความรู้สึกจากเพื่อนฝูงนอกรวง การคนในหมู่บ้าน และที่สำคัญที่สุดคือ กลัวการไม่ยอมรับ
จากครอบครัว ดังนั้นเธอจึงไม่บอกที่บ้านเลยว่าประกอบอาชีพนี้ ด้วยเหตุผลที่ว่าครอบครัวมองอาชีพนี้เป็น
อาชีพกลางคืน ต้องมีการขายบริการทางเพศร่วมด้วย และยังครอบครัวใดเป็นชาวเขาด้วยแล้ว ครอบครัวนั้น
จะยิ่งมองการทำอาชีพกลางคืนกับผู้ชายว่าเป็นการผิดจารีตประเพณีและวัฒนธรรมของชนเผ่า ขณะที่ใน
ความรู้สึกของลูกค้า (เพศชาย) ที่มาเที่ยวหรือมาใช้บริการส่วนใหญ่กลับมองว่า บรรดาหญิงสาวพวกนี้ทำงาน
ก็เพื่อแลกกับเงิน มันไม่ต่างอะไรกับการซื้อสินค้าขึ้นหรือของเล่นชิ้นหนึ่งที่สามารถแสดงการเป็นเจ้าของสินค้า
หรือของเล่นนั้น

ตราบเท่าที่สังคมไม่ยอมรับหรือเปิดโอกาสยอมรับ สาวคาราโอเกะเหล่านี้ก็คงต้องใช้ชีวิตอยู่ในมุมมืด
ต่อไป จะต้องมีใคร หน่วยงานใด หรือองค์กรใด ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเพื่อดึงพวกเธอออกจากชะตากรรมของ
ชีวิตที่ประสพอยู่ ถ้าฟังจะให้พวกเธอเรียกร้องจากสังคมและนายจ้างคงเป็นเรื่องที่ยากและไกลเกินจริง เพราะ
นั่นเท่ากับเป็นการเอาชีวิตและครอบครัวเป็นเดิมพัน ด้วยเหตุนี้งานชิ้นนี้จึงอาจไม่มีข้อเสนอแนะใดๆตราบเท่า
ที่สังคมและทุกคนยังไม่เปิดโอกาสให้พวกเธอ